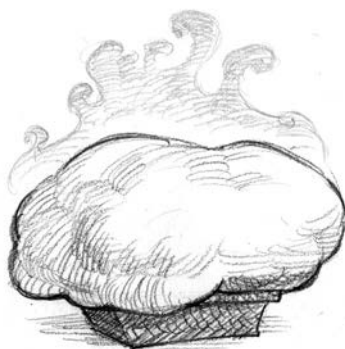

Kathryn Littlewood

De ultieme uitdaging van Bakkerij Bliss

Met illustraties van Wouter Tulp

Van Holkema & Warendorf

Voor Eva Kutter

ISBN 978 90 00 36239 4

ISBN 978 90 00 36240 0 (e-book)

NUR 283

© 2018 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 97, 3990 DB Houten
www.de-leukste-kinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Magic by the Minute – A Bliss novel*

© 2017, the Inkhouse for BLISS

Tekst: Kathryn Littlewood
Vertaling: Annemarie de Vries
Illustraties: Wouter Tulp
Omslagontwerp: Petra Gerritsen
Zetwerk binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Het Teken van de Poot

Meesterbakker Rozemarijn Bliss stond achter het grote hakblok midden in de keuken van de bakkerij van haar familie. Zuchtend keek Roos om zich heen. Haar schort zat vol poedersuiker en aangekoekt eiwit en voor haar stonden een stuk of zes volle metalen mengkommen.

Allemaal vol met misbaksels.

Waarom kostte het haar zo veel moeite om een portie simpele als-de-windwafels te bakken? Iedereen had wel eens een dag dat het niet zo lekker ging, maar dit sloeg nergens op.

In één kom waren de opgeklopte eiwitten zo hard geworden dat je je eraan kon prikken; in een andere kom lag een plasje dat meer leek op de melk van een depressieve koe. En in weer een andere kom waren de eiwitten verdampt en was er alleen een sneeuwachtig poedertje overgebleven dat leek te grinniken zodra Roos zich omkeerde.

‘Wat valt er nou te lachen?’ snauwde ze, terwijl ze zich vliegensvlug omdraaide naar de kom. Een wolkje poeder plofte uit elkaar.

‘Ik lachte in ieder geval niet,’ klonk een jammerende stem achter haar. Het was haar broertje van tien, Dille, die zuchtend door de achterdeur naar binnen kwam. Zijn besproete wangen zagen bijna net zo rood als zijn haar. ‘Ben je nou nóg niet klaar?’

Roos had het ook een beetje gehad met het recept. Vanavond was er een schoolfeest waar ze naartoe zou gaan met haar vriendje, Devin ’t Hoed, en ze had er zó’n zin in dat ze vandaag dat doorsnee magische gebak maar een saaie bedoening vond.

‘Wat moet jij precies voorstellen?’ vroeg Roos aan haar broertje.

‘Een ecostrijder natuurlijk.’ Dille had een veel te grote camouflagebroek aan en een gewatteerd jack. In een zakje dat met ducttape aan zijn bovenbeen geplakt zat, zat een keukentang en op zijn hoofd had hij een speciale bril met verrekijerglazen die hij van Devin had geleend.

Roos zuchtte weer een keer. Devin was ook zo slim, zo ingenieus, zo...

Dille knipte met zijn vingers. ‘Ga nou niet weer staan dromen. Aan het werk!’ Met zijn grote laarzen stampde hij naar de mengkommen en keek erin. ‘Wat is dít voor smerigs? Behangplaksel? Bijenwas?’

Roos griste de kom voor zijn neus weg en zette hem in de grote gootsteen. ‘Dit zijn, eh... uitprobeersels. Om te oefenen. Ik wil zeker weten dat de wafels perfect zijn voordat je er eentje eet.’

‘We hebben helemaal geen tijd om te oefenen!’ Dille zwaaide ongeduldig met zijn armen. ‘Het milieu is in gevaar! Alle bomen in Rampenburg worden verstikt door plastic tassen en rommel en ik ben de enige die iets aan deze epidemie kan doen!’

Roos draaide met haar ogen en pakte een schone mengkom onder het aanrecht vandaan. ‘Je neemt die schoolopdracht veel te serieus. Ik denk dat je meester bedoelde dat je een bloemetje moest planten, of zo.’

‘Een normaal kind wel, ja,’ zei Dille geïrriteerd. ‘Maar ik moet die wafels eten en dan zweef ik – hop – de bomen in en kan ik al die plastic troep eruit halen. En dan neem ik dat morgen allemaal mee naar school. Als ik dan geen goed cijfer krijg... Dat heb ik je toch al uitgelegd, Roos. Opschieten nu!’

Terwijl Dille over haar schouder volgde wat Roos allemaal deed, liet ze haar vinger langs het magische recept in het kookboek glijden om er zeker van te zijn dat ze niets over het hoofd zag. Met behulp van de recepten uit het kookboek maakten zij en haar familie baksels die iedere aandoening konden verhelpen. Het recept waar ze nu mee bezig was, was zo simpel als wat: een paar eiwitten mengen met poedersuiker en een scheutje riviernevel, die ze nog overhad van haar reis naar San Gigli eerder dit jaar.

Met de handmixer klopte ze de eiwitten tot schuim en voegde ze geleidelijk de poedersuiker toe. Een fluitje van een cent voor een meesterbakker, dus haar gedachten dwaalden al snel weer af naar Devin en het schoolfeest. Dit zou haar eerste schoolfeest zijn, met haar eerste (en hopelijk laatste) vriendje. Ze kon zich de avond al voor de

geest halen: helemaal in het teken van de herfst, met schitterende lichtjes, en dat zij en Devin daar dan hand in hand tussendoor dansten, op de maat van de muziek. Dromerig glimlachte Roos voor zich uit.

‘Waarom sta je nou te neuriën en te swingen?’ Dille hapte naar adem en wees beschuldigend naar haar. ‘Je staat weer over dat stomme feest te dromen, in plaats van je op mijn wafels te concentreren!’

‘Niet waar,’ jokte Roos, terwijl ze afwezig de blauwe weckpot met riviernevel pakte. Voor de zekerheid keek ze nog eens goed op het etiket, want stel je voor dat ze per ongeluk toch een fout ingrediënt toevoegde en Dille gelijk kreeg. ‘Ik weet heel goed wat ik doe, hoor. Wie is er hier nu de meesterbakker?’

Dille sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ja, maar ik deel mijn kamer met Tijm, dus ik weet precies hoe dat gaat met de liefde. Het ene moment is er niets aan de hand, en het andere moment gedraag je je als een malloot en laat je je broertje links liggen omdat je met al je vriendinnetjes uit moet.’

Voorzichtig voegde ze de riviernevel toe. De nevel hield het midden tussen vloeibaar en vluchtig en stroomde bijna ongemerkt, als kleine glittertjes, van de weckpot boven op de eiwitten in de kom. De schittering van de zon die ’s ochtends door de mist scheen, daar leek het op.

Zodra het mengsel begon te trillen, pakte Roos een rubberen spatel en begon ze het door elkaar te scheppen. Er stak een briesje op in de kom, waardoor haar haren naar achteren wapperden en als ze goed snoof, rook ze de geur van een bos na een flinke regenbui. Roos en Dille hoor-

den in de verte een arend roepen – een verre herinnering van de nevel toen die nog in de lucht zat.

De wind ging liggen. Nog een keer haalde Roos de spatel door het schuim en toen de wind ging liggen, schepte ze de meringue in een spuitzak. Daarmee spoot ze kleine, stervormige koekvormpjes op het bakpapier op de oven-schaal, die ze voorzichtig in de oven liet glijden. Ze liet de klep van de oven op een kier staan, zodat de damp eruit kon.

Deze keer had ze alles helemaal goed gedaan.

‘Ziezo,’ zei Roos, terwijl ze de suiker van haar handen sloeg. ‘Over drie uur zijn ze klaar.’

‘Over drie úúr?’ gilde Dille. ‘Maar ik ben al helemaal aangekleed!’

‘Denk aan wat opa Balthazar altijd zegt,’ zei Roos betweterig. ‘Geduld.’

Dille wilde zijn mond alweer opendoen om te protesteren, toen ze de deurbel van de bakkerij hoorden. Er kwam een horde hard mopperende mensen binnen.

‘Hé!’ riep een man. ‘Is daar iemand? Kom eens tevoorschijn!’

Roos keek nerveus naar Dille en riep toen: ‘Ik kom eraan!’ Snel liep ze door de klapdeurtjes de winkel in. Daar stond ze meteen stokstijf stil en hapte ze naar adem.

Want in de bakkerij, die er altijd zo licht en vrolijk uitzag met de grote ramen en de glazen vitrines en de gezellige tafels met kanten witte tafelkleedjes en fleurige kleine pompoenen, was het opeens bedompt en bedrukt door de komst van vier mensen met belachelijk wilde haardossen. Roos had nog nooit zoiets gezien.

‘Eh... Kan ik u misschien helpen?’ vroeg ze.

‘Jij!’ brulde een hoogpolig tapijt in een overjas. Hij beende op haar af. ‘Wat heb je in dat gebak gestopt dat je ons hebt aangesmeerd?’

Opeens wist Roos weer wie deze mensen waren: ze waren die ochtend ook al in de bakkerij geweest. Maar ze leken niet erg meer op de mensen van vanmorgen.

Meneer Bippel leek nu op een oude tovenaarsbaard met een grijze baard die tot aan zijn knieën kwam. Meneer Rozenboom was jonger, en zijn baard was roodbruin en reikte tot zijn enkels. Professor Mee zag eruit als een vogelverschrikker die uit zijn voegen barstte: zijn stroachtige haar bulkte aan alle kanten uit zijn overhemd, en het kwam ook uit zijn oren en neusgaten. Maar de arme mevrouw Tuttel zag er nog het ergst uit. Zij leek net een weerwolf, met een zilvergrijze vacht op haar gezicht, haar nek en haar schouders, en zelfs op haar handen en armen.

De enige plek waar de vier zielen géén haar hadden, was op hun glanzende kale hoofden.

‘Dit is toch niet normaal!’ riep meneer Rozenboom.

‘Ik ga naar de Voedsel- en Warenautoriteit schrijven!’ bulderde professor Mee.

‘Ik weet niet,’ zei de oude mevrouw Tuttel, terwijl ze over haar wang streek. ‘Ik vind het best mooi staan. Ik zou het alleen graag ook boven op mijn hoofd willen.’

Dit waren vier leden van de Kale Knakkers, een praatgroep voor kalende mensen. Die ochtend hadden ze in de bakkerij een bijeenkomst gehouden en Roos had ze horen klagen. Ze had meteen besloten om een partij falende follikelsliertjes te bakken: ragfijne slierten zoet be-

slag die je moest frituren in verse kokosnootolie van Ruig-eiland.

Roos slikte moeizaam. Die misbaksels van vanmiddag waren tot daaraantoe, maar dít? Dit was een regelrechte ramp.

‘Nou?’ gromde meneer Bippel, zijn haar trillend van woede. ‘Heb je niks te zeggen?’

‘Eh... Momentje alstublieft,’ zei Roos, terwijl ze achteruit naar de keuken liep. ‘Ik zal even iemand voor u halen.’

Onder luid protest van de heren en mevrouw Tuttel bleef Roos achteruitlopen totdat ze tegen Dille op botste, die de hele tijd bij de klapdeurtjes was blijven staan. Vliegenschvlug draaide ze zich om en liep de keuken in, Dille voor zich uit duwend.

‘Ik wist het wel!’ zei Dille beschuldigend. ‘Door die verliefdheid ben je helemaal...’ Hij wiebelde met zijn wenkbrauwen. ‘Haarndol.’

Roos kreunde. ‘Het is hóórndol, Dille.’

‘Ja, duh,’ zei Dille. ‘Dat was precies het grapje. Dat heet een woordspeling.’

Op dat moment slaakte de oven een harde, krakende zucht. Met een harde knal die de mengkommen van het aanrecht deed stuiteren, klapte de klep van de oven open en kwam er een zwarte rookwolk uit. Roos en Dille renden er meteen op af, met hun handen voor hun gezicht wapperend om iets te kunnen zien.

In de bodem van de oven was een groot gat geslagen, met alleen wat smeulend metaal langs de randen. Het zwarte gat ging diep de grond in. Van de bakplaat met de als-de-windwafels was geen spoor meer te ontdekken.

Dille hoestte in zijn vuist. ‘Ben ik blij dat ik die niet heb gegeten!’

Roos kreeg tranen in haar ogen, en dat kwam niet alleen door de rook.

‘Geen zorgen, lieve mensen,’ klonk een vriendelijke stem in de bakkerij. ‘Spontane haargroei komt vaker voor dan u denkt, en al helemaal rond deze tijd van het jaar. Bij Lekkers van Lilian kunt u groei- en krimpcake krijgen, en daar valt uw haar zó weer van af. Gaat u daar maar naartoe, en zeg maar tegen het winkelmeisje dat u elk een doos gratis mag meenemen van mij.’

‘Tante Lilian,’ zei Roos opgelucht.

De deurbel rinkelde weer, waarna Roos de Kale Knakkers een voor een naar buiten hoorde schuifelen, de koude herfstlucht in. Even later kwam tante Lilian de keuken binnen. Haar rood gestifte mond viel open van schrik toen ze de ravage in de keuken zag.

‘Ik hoorde geschreeuw uit de bakkerij komen, dus besloot ik maar even langs te gaan om te helpen,’ zei Lilian.

‘Wat is hier in vredesnaam gebeurd?’

‘Roos maakt overal een zootje van,’ zei Dille. ‘Waarschijnlijk omdat ze alleen maar aan Devin ’t Hoed kan denken.’

Roos sloeg haar armen om het slanke middel van haar tante. ‘Ik weet niet wat er met me aan de hand is,’ zei ze.

‘Ik ben de laatste tijd inderdaad een beetje afwezig, maar zó erg is het nou ook weer niet. Ik heb die recepten allemaal heel zorgvuldig gemaakt, maar alles gaat steeds fout.’ Ze leunde achterover om haar tante aan te kunnen kijken. Haar lippen trilden. ‘Is dit een vloek, of zo? Zou... Zou het Internationaal Genootschap van de Deegroller

iets gedaan hebben om wraak te nemen voor al die keren dat ik hun plannen in de soep liet lopen?’

Tante Lilian keek de keuken rond en daarna keek ze naar Roos, toen ze plotseling een gillette slaakte en Roos bij haar rechterarm pakte. ‘Hoe lang zit dit teken al op je arm?’

Roos had vijf rode vlekjes op haar pols: een grotere, en in een halve cirkel daarboven vier kleinere.

‘Wat voor teken?’ vroeg Dille, die dichterbij kwam om ook te kunnen kijken. ‘Is dat de giraffenvlekkenziekte? Krijgt Roos nu ook een heel lange nek?’ Nadenkend streek hij over zijn kin. ‘Misschien hebben we dan toch een oplossing om die plastic tassen uit de bomen te krijgen.’

Roos deed net alsof ze hem niet hoorde. ‘Een paar dagen, denk ik,’ antwoordde Roos. ‘Ik denk dat ik me verbrand heb aan het rooster van de oven, maar ik voel er niets van, hoor.’

‘Het is geen brandwond,’ zei tante Lilian hoofdschuddend. Langzaam liet ze Roos’ arm los. ‘Dit is helemaal niet goed. Wat jij op je pols hebt, is het Teken van de Poot, en als je daar niets aan doet, zal vanaf nu álles wat je bakt mislukken.’